

Arrest

nr. 98 766 van 13 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 10 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 10 augustus 2012. Beide beslissingen werden aan verzoeker ter kennis gebracht op 10 augustus 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat R. BELDERBOSCH en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is van Somalische nationaliteit.

Op 18 augustus 2006 werd verzoeker naar aanleiding van een vreemdelingencontrole aangetroffen in illegaal verblijf in het Rijk.

Op dezelfde dag nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 5 december 2006 diende verzoeker een asielaanvraag in.

Op 4 januari 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis). Tegen deze beslissing diende verzoeker een dringend beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 4 juni 2007 weigerde de commissaris-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 27 juni 2007 diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal. Bij arrest nr. 1723 van 14 september 2007 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) het beroep van verzoeker.

Op 26 oktober 2007 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 30 oktober 2007 werd verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken, nopens de aan zijn tweede asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

Op 30 oktober 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing, houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Op 11 december 2009 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 12 juni 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekers aanvraag tot verblijfmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. Dit is thans de eerste bestreden beslissing:

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend en op en 27.10.2011 werd aangevuld door :

B., A. (RR: [...]) nationaliteit: Somalië (Rep.) geboren te K. op [...] adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legt een kopie van een Somalische geboorteakte (Caddeynta Warqadda Dhalashada) voor op naam van [...], geboren te G. op [...]. Dit stuk kan niet aanvaard worden, aangezien de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) bepaalt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart. Aan een geboorteakte wordt niet dezelfde bewijswaarde toegeschreven: "Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde" (RVV nr. 11.335 van 19.05.08). Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat er ernstige twijfels rijzen over de authenticiteit van de door betrokkene voorgelegde geboorteakte. Ten eerste dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen verklaring geeft voor het feit dat de naam, geboorteplaats en geboortedatum op het document afwijken van de door hem verstrekte identiteitsgegevens in het kader van zijn asielpprocedure, namelijk B., A., geboren te K. [...]. Bijgevolg kan niet zonder meer verondersteld worden dat dit document, indien het authentiek zou zijn, betrokkene toebehoort en dat de identiteitsgegevens die erop vermeld worden die van betrokkene zijn. Ten tweede heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vastgesteld dat er totaal geen geloof kan gehecht worden aan de beweerde Somalische nationaliteit van betrokkene. De kennis van betrokkene over het Somalische clansysteem in het bijzonder en de Somalische samenleving in het algemeen bleek bijzonder beperkt te zijn en ontoereikend voor iemand die beweert steeds in Somalië gewoond te hebben. Ook zijn geografische en politieke kennis over Somalië bleek bijzonder beperkt te

zijn. Daarnaast verklaarde betrokkene dat hij geen woord Somali spreekt, hoewel uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt Somali de dagelijkse voertaal is in het openbare leven in Somalië. (CGVS beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus d.d. 07.06.2007). Betrokkene stelt dat hij door het totaal gebrek aan een centrale autoriteit in Somalië en de totale desorganisatie van de administratie geen paspoort of identiteitskaart kan laten toezenden vanuit Somalië. Tevens zou hij geen identiteitsdocument kunnen verwerven vanuit België, aangezien Somalië geen diplomatieke vertegenwoordiging in België heeft. Aangezien uit de bevindingen van het CGVS blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de beweerde nationaliteit van betrokkene en betrokkene deze elementen niet staft met op zijn minst een begin van bewijs, kan de reden die hij aangeeft voor het feit dat de aanvraag niet vergezeld gaat van het vereiste identiteitsdocument niet aanvaard worden. Betrokkene dient zich tot de juiste autoriteiten te richten.

In de aanvullingen van 11.09.2011 en van 27.10.2011 legt betrokkene een Somalisch paspoort voor op naam van A. A. B., geboren te B. op [...]. Betrokkene heeft echter het bewijs niet geleverd, op het ogenblik van indiening van zijn aanvraag, dat hij over een identiteitsdocument beschikte zoals bepaald in Art 9bis § 1 of op een geldige manier gemotiveerd dat hij er geen kon voorleggen. Arrest 70.708 van de RVV d.d. 25 november 2011: "uit de redactie van artikel 9bis §1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de zogenaamde documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag". Dit Arrest verwijst rechtstreeks naar Arrest 214.351 van de Raad van State dd. 30 juni 2011 dat stelt: "dat uit Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de zogenaamde documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag" en anderzijds "dat het algemeen principe dat het bestuur op het ogenblik dat zij een beslissing treft dient rekening te houden met alle elementen waarover ze op dat ogenblik beschikt geen afbreuk kan doen aan de duidelijke ontvankelijkheidsvoorwaarden vermeld in Art.9ter en zijn uitvoeringsbepalingen". In Arrest nr. 219.256 d.d. 08.05.2012 bevestigt de Raad van State dit nogmaals: "Betrokkene heeft het bewijs niet geleverd, op het ogenblik van indiening van zijn aanvraag, dat hij over een identiteitsdocument beschikte zoals bepaald in Art. 9bis §1."

Er dient opgemerkt te worden dat de authenticiteit van het door betrokkene voorgelegde paspoort ernstig in vraag kan gesteld worden, gezien hij zoals hierboven reeds besproken niet aannemelijk heeft kunnen maken van Somalië afkomstig te zijn. Bovendien verschillen de identiteitsgegevens op het paspoort met de identiteitsgegevens die hij verstreekte in het kader van zijn asielaanvraag en met de gegevens op de hierboven besproken geboorteakte. Door steeds documenten met andere persoonsgegevens voor te leggen houdt betrokkene de onzekerheid over zijn identiteit nationaliteit in stand. Gezien de gegevens op de geboorteakte en het paspoort niet overeenstemmen, kan er besloten worden dat minstens een van beide een vals of toegeëigend document moet zijn ofwel minstens gebaseerd is op valse gegevens. Betrokkene tracht aldus bewust de Belgische autoriteiten te misleiden door het voorleggen van een bedrieglijk document of meerdere bedrieglijke documenten. De vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat om de aanvraag te weigering in toepassing van het beginsel 'fraus omnia corrumpit'.

Op 10 augustus 2012 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is thans de tweede bestreden beslissing:

« In uitvoering van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid meegedeeld op datum van 12/06/2012; wordt aan B., A. geboren te K. (Somalië), op [...] van SOMALIE nationaliteit, verblijvend: [...] het bevel gegeven om uiterlijk op 09/09/2012 het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (1), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (2).

Reden van de beslissing:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van in overwegingname van de asielaanvraag op datum van 30/10/2007.

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 30.10.2007. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

2. Over de ontvankelijkheid

In zijn nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van gebrek aan belang op bij het ingediende beroep, in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 augustus 2012. Verweerder betoogt dat het bestreden bevel tot stand kwam in toepassing van een gebonden bevoegdheid.

De Raad stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van dezelfde wet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna verkort het EVRM, *cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Bij de uiteenzetting van zijn middelen voert verzoeker geen schending aan van het EVRM. Bijgevolg doet het betoog van de verzoeker geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris ter zake.

Het beroep is niet ontvankelijk ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert twee middelen aan: in het eerste middel voert hij een schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en in het tweede middel een schending van de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker licht zijn eerste middel toe als volgt:

"De bestreden beslissing wordt onder meer gemotiveerd door de overweging dat verzoeker het bewijs niet heeft geleverd, op het ogenblik van indiening van zijn aanvraag, dat hij over een identiteitsdocument beschikte zoals bepaald in art. 9 bis § 1 of niet op een geldige manier heeft gemotiveerd dat hij er geen kon voorleggen en de bestreden beslissing stipt aan dat volgens een arrest 70.708 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 25 november 2011 uit de redactie van art. 9 bis § 1 van de Vreemdelingenwet zou blijken dat de zogenaamde documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag.

Volgens de bestreden beslissing verwijst dit arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen rechtstreeks naar arrest 214351 van de Raad van State dd. 30 juni 2011 dat stelt :

"Dat uit art. 9 ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de zogenaamde documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag"

en anderzijds

"dat het algemeen principe dat het bestuur op het ogenblik dat zij een beslissing treft dient rekening te houden met alle elementen waarover ze op dat ogenblik beschikt geen afbreuk kan doen aan de duidelijke ontvankelijkheidsvoorwaarden vermeld in art. 9 ter en zijn uitvoeringsbepalingen. "

Het geciteerde arrest van de Raad van State betreft echter art. 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat in zijn alinea 2 inderdaad bepaalt :

"Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in alinea 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan de volgende voorwaarden : ..."

Art. 9 bis van de wet van 15 december 1980 luidt echter als volgt : "[...]"

De tekst van art. 9 bis van de wet van 15 december 1980 vermeldt geenszins dat het document dat de identiteit aantoont bij de aanvraag moet worden aangetoond, in tegenstelling tot wat art. 9 ter van de wet van 15 december 1980 voorziet.

Het feit dat de voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument niet van toepassing is op de asielzoeker wiens asielaanvraag nog hangende is, houdt trouwens in dat, wanneer de asielzoeker geen identiteitsdocument bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9 bis heeft gevoegd, hij dit voorsnog kan toevoegen bij zijn dossier wanneer zijn asielverzoek wordt afgewezen, aangezien hij dan niet meer onder de uitzondering valt vermeld in al. 1, 2° lid, 1° - van art. 9 bis van de wet van 15 december 1980.

Het feit dat in het geval van de beëindiging van een nog hangende asielaanvraag nog op een later ogenblik dan op het ogenblik van het indienen van de aanvraag een identiteitsdocument bij het dossier kan worden gevoegd, houdt in dat de letterlijke lectuur van art. 9 bis van de wet van 15 december 1980 inderdaad toelaat dat dergelijk identiteitsdocument in het algemeen niet noodzakelijk op het ogenblik van het indienen van de aanvraag moet worden bijgevoegd, maar ook nog later kan worden voorgelegd, uiteraard zolang geen beslissing over de aanvraag genomen werd.

De bestreden beslissing schendt dus de letterlijke tekst van art. 9 bis van de wet van 15 december 1980."

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973,

toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont. (...)"

De Raad merkt op dat de bedoeling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ligt in het scheppen van een duidelijk kader voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is.

Hiervan dienen twee situaties onderscheiden te worden, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

- de situatie van een vreemdeling die aantoont dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

In de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007, wordt inzake het door artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereiste identiteitsdocument verduidelijkt *"in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn."*

Daarnaast wordt in de Memorie van Toelichting ook nog het volgende gesteld aangaande artikel 9bis van de vreemdelingenwet: *"De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren."* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

In casu blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag van 15 december 2009 als identiteitsdocument een Somalische geboorteakte heeft bijgebracht.

De Raad merkt op dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met dit door verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aangebrachte stuk, maar heeft geoordeeld dat dit niet als een geldig identiteitsbewijs kan worden beschouwd. Wat betreft de geboorteakte wordt inderdaad niet dezelfde bewijswaarde toegeschreven aan een geboorteakte als aan een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart omdat *althoewel* een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, een geboorteakte niet aantoont dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document wegens het gebrek aan een foto die de fysieke band kan vaststellen. Bovendien wijst verweerder in de bestreden beslissing op de twijfels aangaande de authenticiteit van de door betrokkene voorgelegde geboorteakte omdat betrokkene geen verklaring geeft voor het feit dat de naam, geboorteplaats en geboortedatum op het document afwijken van de door hem verstrekte identiteitsgegevens in het kader van de asielprocedure. Noch bij de aanvraag, noch in het huidige verzoekschrift wordt hieromtrent een verklaring gegeven.

De Raad is dan ook de mening toegedaan dat in de motivering van de bestreden beslissing op een niet kennelijk onredelijke wijze wordt geoordeeld dat het door verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet gevoegde stuk niet kan worden aanvaard als geldig identiteitsbewijs.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in alle redelijkheid en overeenkomstig de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgesteld dat verzoeker wat dit document betreft, niet voldoet aan de in voormelde bepaling voorziene documentaire ontvankelijkheidsvereiste.

Verzoeker betwist niet dat de voorgelegde geboorteakte niet volstaat als identiteitsbewijs, doch stelt dat hij nadien een Somalisch paspoort heeft voorgelegd, met de correcte identiteitsgegevens. Dienaangaande betwist verzoeker de motivering van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat dit document ten tijde van de aanvraag had moeten voorliggen.

Daar waar verzoeker kan gevolgd worden in zijn betoog dat de verwijzing door verweerder naar het arrest van de Raad van State van 30 juni 2011, nr. 214.351 niet pertinent is aangezien dit arrest een medische regularisatieaanvraag betrof op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dient echter, verwezen te worden naar de recente rechtspraak van de Raad van State van 8 mei 2012, nr. 219.256 waarin wordt gesteld dat :

“Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de machtiging tot verblijf in buitengewone omstandigheden “en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt” kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is volgens het tweede lid van die bepaling niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen noch op de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument in België te verkrijgen op geldige wijze aantoon. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend en betreffen derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag. (...) De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, geldt dus op het ogenblik van het indienen van die aanvraag. Het beginsel dat een bestuur op het ogenblik dat het zijn beslissing over dergelijke aanvraag neemt, rekening moet houden met alle elementen waarover het op dat ogenblik beschikt, doet geen afbreuk aan de voormelde ontvankelijkheidsvoorwaarde.”

Bijgevolg kan verzoeker in zijn betoog niet gevolgd worden dat het identiteitsdocument, met uitzondering van de twee door de wet voorgelegde excepties, niet noodzakelijk op het ogenblik van het indienen van de aanvraag had moeten worden bijgevoegd. Bijgevolg diende verweerder geen rekening te houden met het laattijdig voorgelegde paspoort en is de motivering in de bestreden beslissing op dit punt afdoende.

Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is niet gegrond.

Verzoeker licht zijn tweede middel aangaande de formele en materiële motiveringsplicht toe als volgt:

“Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en art. 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De art. 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de motivering de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden (RvSt. 22 mei 19914, n° 37043).

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

De bestreden beslissing merkt op dat de authenticiteit van het door betrokkene voorgelegde paspoort ernstig in vraag kan worden gesteld, gezien hij niet aannemelijk heeft kunnen maken van Somalië afkomstig te zijn, dat bovendien de identiteitsgegevens op het paspoort verschillen met de identiteitsgegevens die verzoeker verstrekke in het kader van zijn asielaanvraag en met de gegevens op de voorgelegde geboorteakte.

Evenwel werd het voorgelegde paspoort nooit aan een valsheidsonderzoek onderworpen, en is de conclusie dat de authenticiteit van het document ernstig in vraag kan gesteld worden op geen enkele grond gebaseerd, zodat de bestreden beslissing, door ervan uit te gaan dat het een vals document betreft dat niet de identiteit en de nationaliteit van verzoeker bewijst, niet afdoende de onontvankelijkheid van de aanvraag van verzoeker motiveert.”

In casu kan verwezen worden naar de bespreking van het eerste middel. Daar werd vastgesteld dat enkel kan rekening gehouden worden met de identiteitsstukken voorgelegd op het ogenblik van de aanvraag, zodat de motivering van verweerder dat verzoeker niet heeft voldaan aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde omdat het Somalisch paspoort niet werd neergelegd bij de aanvraag afdoende is. Waar verweerder in de bestreden beslissing ook nog opmerkt dat er vragen kunnen gesteld worden bij de authenticiteit van het paspoort, stelt de Raad vast dat dit een overtollig motief betreft, hetgeen niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden daar de bestreden beslissing reeds geschraagd wordt door de determinerende motieven.

Verzoeker maakt met zijn betoog geen schending van de motiveringsplicht aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU